

מסורת הש"ס

(א) שנת קכ"א. [גיטין נה].
(ב) שנת קכ"א. א שס.
(ג) [מוספתא למילי פ"ג].
(ד) [מכונות כה. זש"ג].
(ה) [מוספתא שנת קכ"א].
(ו) ד"ה ש"מ, (ז) [גדרים טו].
(ח) [שס]. ט. וע"י מוספתא
שנת עג. ד"ה מפרק יע"ע
מוס' כמזנות ט. ד"ה
מפרק.

תורה אור השלם

1. כל הולך על גחון וכל
הולך על ארבע עד של
מרבך רגלך לכל
השרץ השרץ על הארץ
לא תאכלום כי שקץ
הם: ויקרא יא מב
2. על בן אמרתו לבני
ישראל כל נפש מפס לא
תאכל דם והגר הגר
בתוכם לא יאכל יד:
ויקרא יד יב
3. ויאמר יד אל משה
אמר אל הבתנים בני
אדון ואמרת אליהם
לנפש לא יטעו בעיני:
ויקרא כא א

גליון הש"ס

גמ' וצ"י ד"ה דא אשמעינן
שקציה: ע"י גמ' מלאכה
זוה"ל בקל"ל שנת
ועק' ונפק להאיך גדולים
על קטנים: וע"י בתשובת
מלל מאש ס' ד'

הגהות הב"ח

(א) גמ' ללא ליספו להו
צ"י: (ב) רש"י ד"ה
והאי"ל יונק לעיל ומה
בעושה וכו' ופ' מ"ה
הס"ד ואח"כ מ"ה אין
זקוק לו והא הכא
איסורא דלורייתא:
(ג) ד"ה לא תאכלום וכו'
כשרים קרי ביה לא
תאכלום הס"ד:

מוסף רש"י

עובר כוכבים שבא
לכבות אין אומרים לו
ככה. רבנן גזרו על אמירה
לנביא משום שנות (שבת
קכ"א). ואל תכבה. אין
צריך לנחות בידו אלף
יניטמו וכו' (שם). שאין
שבותו. של נכ"י,
עליהם. דישראל אין
מוחר על שבתו של נכ"י
שאינו עובד (שם). בעושה
על דעת אביו. צקטן
שירע להבין שהנכ"י זה
נות לבזיו ועושה בשבילו
(שם). עבר"ם אדעתא
דנפשיה עבר. ופ' פ' ופ' פ'
יודע לו ישראל. הוא
להנחת עלמו מתיב.
שיודע שלא יפסק (שם).

חרש שנשא פרק ארבעה עשר יבמות קיד.

עין משפט
גר מצוה

ל א מיי פ"ב מהל' שנת
הלכה ז ופ"ד שס
הלכה יא ופ"ו מהל'
מחללות אסורות הל' כ
ופ"ג מהל' אלף ה' יד
סגן עשין רמג ולאון קמח
טוש"ע א"ח ס' שמג
וטוש"ע י"ד ס' סגן שעג
סע"ף ח:
לא ב מיי פ"ד מהל'
שנת הל' יא וע"ש
ב"מ וצ"י מ:
לב ג ד מיי שס פ"ב
הלכה ז סגן שס
טוש"ע א"ח ס' סגן שלד
סע"ף כה:
לג ה מיי פ"ו מהל'
מחללות אסורות הל'
ק טוש"ע א"ח ס' שמג:
לד ו ז מיי פ"ג מהל'
אלף הלכה יד טוש"ע
י"ד ס' סגן שעג סע"ף א
ובהג"ה:

תוס' חד מקבוא

מסקנא דשמע' דבקטן
אוכל נבלות דבאסורא
רבנן פשיטא דאין ב"ד
מצווין עליו להפרישו
ובאסורא דרבנן נמי
פשיטא דאין אומרי'
להניק עשה דבר זה. וכי
פליג באסורא דאוריית'
ומסבירא דאין ב"ד
מצווין עליו להפרישו
דמעשה דרב יצחק בר
ביסנא איירכסו ליה
מפתחות בי מדרשא
ברה"י אתא לקמי' דרבי
פדת אמר אודל דרבי טלי
וטליא וליטילו התם דאי
משכחי מייחו להו אלמא
קסבר קטן אוכל נבלות אין
ב"ד מצווין להפרישו
ואקשי' עלה מהו התנן
קטן שבא לכבות אין
שומעין עליו מפני ששבותו
עליו. ופרק ר' יוחנן
בקטן העושה ע"ד אביו
אבל (קטן) כביר על דעתיה
עביר:

אמר רבי יוחנן בדמאי הקי"ו. ה"מ למימר דאפילו לא הקילו
דמלאי כיון דליתו אלף מדרבנן שאני דקאמר לעיל אלף
משום דהאי שניטא משני בכמה דוכתי א"נ כיון שיש לחוש לפסק
טבל דהו דלורייתא החמירו אי לאו טעמא דדמאי הקילו:

אלף רבי יוחנן ספוקי מספקא

צ"ה. והא דקאמר הש"ס
בס"פ יולא דופן (גדה דף נו: ושס)
אליבא דר' יוחנן דלאמר מופלא סמוך
לאיש דלורייתא וקטן האוכל נבלות
אין צ"ד מלויין להפרישו על צרייתא
דמוציב ליה התם הוה מצי למימר
וליעטמיה ור' ר' יוחנן ספוקי מספקא
ליה הכא אלף דלאלו הכי שפיר
קאמר התם ה"ר אלמנן:

וקסבר דהו מפרק בלאחר יד.

וא"ת ופ' פ' חלון לא הו
כלאחר יד נמי דהא אין דישה אלף
גידולי קרקע דלאמר צפרק כלל
גדול (שבת דף עה. ושס) גבי פולע
חלוון וכ"ת אע"ג לחלוון לא חשיב
גידולי קרקע בהמה חשיבא גידולי
קרקע דלאמר' צריש פ' כלל מערבין
(עירובין ד' ס: ד) דמעטע דגיס מדכתי'
צקר ולאן מה הפרט מפורש גידולי
קרקע כו' זה אין לומר דנהי דחשיב
בהמה גידולי קרקע מ"מ כיון דגמרי'
מסממנין צעין ממש שיהא גדל מן
הקרקע כמו סממנין דלגבי גדולי
קרקע ממש לא חשיב בהמה גדולי
קרקע דמכוח דשזכור את הפועלים
(צ"מ דף עט. ושס) דמילא דיש מה ליש
מיוחד כו' ילא החולב והמגבן והמחנץ
שאינם גידולי קרקע ואין פועל אוכל
צו אלמא גבי דצר הגדל ממש מן
הארץ לא חשיבא בהמה גידולי קרקע
וכן משמע צפ"ק דקידושין (דף י"א).
גבי גזון וקצ' וי"ל דליצטריק טעמא
דהא דמפרק כללארץ יד הוא משום
ר' יהודה דסביר יש דישה שלא בגידולי
קרקע דמחייב צפולע חלוון נמי משום
דש ור"ת מפרש דמפרק חייב משום
ממחא שמחליק העור ומאצות מלאכות
הוא וקשה לר"י מדלאמר צפ' חצית
(שבת דף קמד. ושס) חולב אדם עו
למוך הקדירה אלף לא למוך הקערה
ולפ"י הקונטרס ניחא דטעמא משום
דכשחולב למוך הקדירה הו משקה
הצא לאוכל ואוכל הוא ואין זה צורר
אלף לא למוך הקערה דצורר משקה
מאוכל דומה ליש צצורר אוכל ממוך
פסולת אלף לפירוש ר"ת צין כך
וצין כך ליחייב משום ממחא:

שבת דאיסור סקילה גזור רבנן

בז' קשה דלאמר צפרק
אע"פ (כמזנות ד' ס: ד) גונח יונק חלב
בשנת קסבר מפרק כללארץ יד הוא ומשום נערא לא גזור רבנן והכא אסר ליה בשנת וליכא למימר דהתם צמסוכן דאס כן אפילו
מלאכה גמורה ואינו כללארץ יד שרי ולאמר ר"ת דהתם מחמת חולי והכא מחמת רעב קרי שפיר לער דלאמר צפרק שלישי לשבועות
(ד' ס: ושס) נשבע על הככר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלף מנטער עליה מהו וקשה לר"י דאס כן מאי קאמר הכא
אי דאיכא סכנה אפילו בשנת מותר והא אפילו בחולים צעלמא מותר כיון שאין בהן מלאכה גמורה ולרבי נראה דאין זו קושיא דהא
אכתי לא פירש הש"ס דמפרק כללארץ יד הוא וקאמר דאפילו מלאכה גמורה מן התורה יש לו לדמות להיות מותר כיון דאיכא סכנה
ור"י תירץ דהך דהכא פליגא וכן משמע התם (כמזנות דף ס: ד) דלאמר הלכה כר' מרינוס מכלל דאיכא דפליגי עליה ואיכא דמפרש דהכא
צצער של בהמה חייבי שמתקשה לה רוב חלב צדדיה וקשה לר"י דלמה היו יונקים והלא היו יכולין לחלוב למוך הקדירה ומיהו לפירוש
ר"ת לא קשה דמסתמא כיון שהיו רעבים לא היה להם שום מאכל בקדירה:

משום

בשנת קסבר מפרק כללארץ יד הוא ומשום נערא לא גזור רבנן והכא אסר ליה בשנת וליכא למימר דהתם צמסוכן דאס כן אפילו
מלאכה גמורה ואינו כללארץ יד שרי ולאמר ר"ת דהתם מחמת חולי והכא מחמת רעב קרי שפיר לער דלאמר צפרק שלישי לשבועות
(ד' ס: ושס) נשבע על הככר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלף מנטער עליה מהו וקשה לר"י דאס כן מאי קאמר הכא
אי דאיכא סכנה אפילו בשנת מותר והא אפילו בחולים צעלמא מותר כיון שאין בהן מלאכה גמורה ולרבי נראה דאין זו קושיא דהא
אכתי לא פירש הש"ס דמפרק כללארץ יד הוא וקאמר דאפילו מלאכה גמורה מן התורה יש לו לדמות להיות מותר כיון דאיכא סכנה
ור"י תירץ דהך דהכא פליגא וכן משמע התם (כמזנות דף ס: ד) דלאמר הלכה כר' מרינוס מכלל דאיכא דפליגי עליה ואיכא דמפרש דהכא
צצער של בהמה חייבי שמתקשה לה רוב חלב צדדיה וקשה לר"י דלמה היו יונקים והלא היו יכולין לחלוב למוך הקדירה ומיהו לפירוש
ר"ת לא קשה דמסתמא כיון שהיו רעבים לא היה להם שום מאכל בקדירה: